

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 747

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 9 noiembrie 2010

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 1.110 din 23 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108 alin. (1) lit. a), b) și d) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic	2–3
Decizia nr. 1.120 din 23 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului....	3–5
Decizia nr. 1.135 din 23 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2006 privind organizarea activității practicienilor în insolvență	5–6
Decizia nr. 1.136 din 23 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici	7–8
Decizia nr. 1.158 din 28 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 143 ¹ alin. (4) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale	8–9
Decizia nr. 1.161 din 28 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 141 alin. (1), art. 149 alin. (5) și art. 172 alin. (2) din Codul de procedură fiscală	10–11
Decizia nr. 1.162 din 28 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 223/2008 privind unele măsuri de reducere a unor cheltuieli bugetare	12–13
Decizia nr. 1.165 din 28 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă	13–14
Decizia nr. 1.168 din 30 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 74 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.110**

din 23 septembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108 alin. (1) lit. a), b) și d) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marieta Safta	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (1) și (3) din Ordonanța Guvernului nr. 96/1998 privind reglementarea regimului silvic și administrarea fondului forestier național, excepție invocată de Emil Cornel Toma în Dosarul nr. 1.495/107/2006 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că dispozițiile legale criticate au fost abrogate expres prin art. 139 lit. b) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, fiind preluate în cuprinsul art. 108 din actul normativ abrogator. Cu privire la acest din urmă text legal, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că nu sunt încălcate prevederile constituționale invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 24 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.495/107/2006, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (1) și (3) din Ordonanța Guvernului nr. 96/1998 privind reglementarea regimului silvic și administrarea fondului forestier național, excepție invocată de Emil Cornel Toma.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textul de lege criticat este neconstituțional, deoarece paguba în funcție de care se face încadrarea în formă simplă sau agravată a infracțiunii este stabilită printr-un act administrativ cu caracter normativ (ordin al ministrului), ceea ce este inadmisibil, reglementarea pagubei trebuind să se facă prin lege organică.

Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece normele criticate nu încălcă prevederile constituționale. Se apreciază că „ordonanța criticată reglementează sub aspect juridic modalitatea încadrării juridice și a stabilirii legale a prejudiciului cauzat prin infracțiune, fiind emisă pentru organizarea executării Legii nr. 26/1996 — Codul silvic”.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată

președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 32 alin. (1) și (3) din Ordonanța Guvernului nr. 96/1998 privind reglementarea regimului silvic și administrarea fondului forestier național, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 122 din 26 februarie 2003, cu modificările și completările ulterioare, potrivit căroră: *„(1) Tăierea, distrugerea sau scoaterea din rădăcini, fără drept, de arbori, puieti sau lăstari din fondul forestier național sau din vegetația forestieră situată pe terenuri din afara acestuia, indiferent de forma de proprietate, de către proprietari, deținători sau de către oricare altă persoană, dacă valoarea arborilor, puietilor sau lăstarilor este de peste 5 ori mai mare decât prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior sau dacă valoarea este sub această limită, dar fapta a fost săvârșită de cel puțin două ori în interval de 2 ani, constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 4 ani sau cu amendă. [...]*

(3) Când valoarea arborilor, puietilor sau lăstarilor tăiați, distruși ori scoși din rădăcină este de peste 50 de ori mai mare decât prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 7 ani.”

Curtea constată că Ordonanța Guvernului nr. 96/1998 a fost abrogată expres prin art. 139 lit. b) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 238 din 27 martie 2008, însă soluția legislativă criticată se regăsește, în parte, în art. 108 alin. (1) lit. a), b) și d) din actul normativ abrogator.

Astfel fiind, potrivit jurisprudenței sale în materie, Curtea urmează să se pronunțe asupra dispozițiilor art. 108 alin. (1) lit. a), b) și d) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, potrivit căroră: *„(1) Tăierea, ruperea, distrugerea, degradarea ori scoaterea din rădăcini, fără drept, de arbori, puieti sau lăstari din fondul forestier național și din vegetația forestieră situată pe terenuri din afara acestuia, indiferent de forma de proprietate, constituie infracțiune silvică și se sancționează după cum urmează:*

a) cu închisoare de la 6 luni la 4 ani sau cu amendă, dacă valoarea prejudiciului produs este de cel puțin 5 ori mai mare

decât prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior la data constatării faptei;

b) cu închisoare de la 6 luni la 4 ani, dacă valoarea prejudiciului produs este mai mică decât limita prevăzută la lit. a), dar fapta a fost săvârșită de cel puțin două ori în interval de un an, iar valoarea cumulată a prejudiciului produs depășește limita prevăzută la lit. a); [...]

d) cu închisoare de la 4 ani la 16 ani, dacă valoarea prejudiciului produs este de cel puțin 50 de ori mai mare decât prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, la data constatării faptei.”

Dispozițiile constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 73 alin. (3) lit. h) privind reglementarea prin lege organică a infracțiunilor, pedepselor și regimul executării acestora.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată că dispozițiile criticate, care prevăd elemente constitutive ale infracțiunilor pe care le reglementează, sunt stabilite prin lege organică, în deplină concordanță cu prevederile art. 73 alin. (3) lit. h) din Legea fundamentală. În plus, art. 121 din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic menționează că „prevederile prezentului titlu se completează cu dispozițiile

Codului penal și ale Codului de procedură penală”. Este adevărat că prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior este stabilit, în baza art. 123 din același act normativ, prin ordin al autorității publice centrale care răspunde de silvicultură, însă această determinare se face în baza unei împuterniciri date prin lege organică, lege care definește în măsură suficientă infracțiunile pe care le prevede, descriind comportamentul ilegal incriminat și stabilind în mod expres pedepsele aplicabile.

De altfel, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat asupra normelor criticate, în vechea redactare, dată prin dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 96/1998, constatând că sunt constituționale. În acest sens este Decizia nr. 166 din 28 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 282 din 29 martie 2006, ale cărei considerente își păstrează, *mutatis mutandis*, valabilitatea. În același sens este și Decizia nr. 670 din 12 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 24 iulie 2008, prin care Curtea s-a pronunțat asupra dispozițiilor art. 108 alin. (1) lit. a) și b) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, constatând că acestea sunt constituționale.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108 alin. (1) lit. a), b) și d) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, excepție invocată de Emil Cornel Toma în Dosarul nr. 1.495/107/2006 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.120

din 23 septembrie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 120
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006
privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, excepție ridicată de Maria Costanda și Costică Costanda în Dosarul nr. 237/301/2009 al Judecătoriei Sectorului 3 București — Secția civilă.

La apelul nominal răspunde avocatul Mihai Ene, pentru partea Piraeus Bank România — S.A. din București, cu

împuternicire avocațială la dosar, lipsă fiind autorii excepției de neconstituționalitate și cealaltă parte, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cererii depuse la dosar de către autorii excepției de neconstituționalitate, prin avocat Traian Briciu, cu împuternicire avocațială anexată, prin care solicită Curții să ia act de renunțarea la invocarea și susținerea excepției de neconstituționalitate, întrucât raporturile litigioase dintre părți s-au stins pe cale amiabilă.

Având cuvântul, apărătorul Piraeus Bank România — S.A. din București solicită să se ia act de renunțarea la excepția de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public arată că nu se poate renunța la soluționarea excepției de neconstituționalitate, odată ce aceasta a fost invocată, și pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, deoarece aceasta vizează probleme de interpretare și aplicare a legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 237/301/2009, **Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului**, excepție ridicată de Maria Costanda și Costică Costanda în cauza civilă având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile de lege sunt neconstituționale în măsura în care prevăd că numai garanțiile reale sau personale care sunt aferente unor contracte de credit, în care instituțiile de credit au poziția de creditor, au calitatea de titluri executorii și exclud din această sferă celelalte contracte de garanție reală sau personală încheiate tot de o instituție de credit, dar în calitate de debitor. Astfel, arată că dispozițiile de lege criticate contravin principiului egalității în fața legii, consacrat de art. 16 din Constituție, deoarece nu asigură o protecție egală persoanelor fizice sau juridice aflate în situații juridice identice. Interpretarea dată de către Banca Națională a României dispozițiilor de lege criticate aduce o gravă atingere principiilor constituționale, deoarece calitatea de titlu executoriu, cu toate avantajele procesuale pe care le implică aplicarea dispozițiilor art. 374¹ din Codul de procedură civilă, ar fi recunoscută nu în raport cu natura titlului, ci exclusiv în raport cu poziția pe care ar urma să o dețină — în cadrul raportului obligațional — instituția de credit. Prin urmare, este neconstituțională prevederea potrivit căreia calitatea de titlu executoriu a unui act trebuie să profite numai instituției de credit, singurul înțeles constituțional fiind acela că garanțiile reale sau personale în care sunt implicate instituții de credit, bancare sau financiar-nebancare, reprezintă titluri executorii indiferent de poziția de creditor sau debitor pe care o are instituția de credit în raportul obligațional și indiferent de caracterul accesoriu al acestor garanții față de un contract de credit.

Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă și-a exprimat opinia în sensul că dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.027 din 27 decembrie 2006, având următorul conținut:

„Contractele de credit, inclusiv contractele de garanție reală sau personală, încheiate de o instituție de credit constituie titluri executorii.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că sunt încălcate dispozițiile constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Cu privire la cererea autorilor excepției de renunțare la soluționarea acesteia, Curtea constată că nu poate să ia act de această renunțare, întrucât excepția de neconstituționalitate este de ordine publică, prin invocarea ei punându-se în discuție abaterea unor reglementări legale de la dispozițiile Legii fundamentale. Așa fiind, excepția de neconstituționalitate nu rămâne la dispoziția părții care a invocat-o și ea nu este susceptibilă de acoperire nici pe calea renunțării exprese la soluționarea ei. Totodată, potrivit art. 55 din Legea nr. 47/1992, *„Curtea Constituțională, legal sesizată, procedează la examinarea constituționalității, nefiind aplicabile dispozițiile Codului de procedură civilă referitoare la [...] stingerea procesului [...]”*.

II. Referitor la excepția de neconstituționalitate invocată, Curtea constată că, potrivit dispozițiilor de lege criticate, contractele de credit, inclusiv contractele de garanție reală sau personală, încheiate de o instituție de credit constituie titluri executorii.

Din motivarea excepției de neconstituționalitate rezultă că autorul acesteia solicită Curții Constituționale să declare ca fiind neconstituțională o anumită interpretare dată textului de lege criticat de către una dintre părțile adverse din litigiu, și anume de către Banca Națională a României. Așadar, neconstituționalitatea textului de lege criticat este dedusă exclusiv din modul de interpretare și de aplicare a prevederilor legale în cauză. Astfel, potrivit autorului excepției de neconstituționalitate, singurul înțeles constituțional al textului de lege criticat este — contrar interpretării date de Banca Națională a României — acela că garanțiile reale sau personale în care sunt implicate instituții de credit, bancare sau financiar-nebancare, reprezintă titluri executorii indiferent de poziția de creditor sau debitor pe care o are instituția de credit în raportul obligațional.

Or, exercitarea controlului asupra activității de interpretare și aplicare în concret a normelor legale reprezintă atributul exclusiv al instanțelor judecătorești, Curtea Constituțională fiind competentă, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, să se pronunțe numai asupra problemelor de drept, *„fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”*.

Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, astfel cum a fost formulată de către autorii acesteia, este inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, excepție ridicată de Maria Costanda și Costică Costanda în Dosarul nr. 237/301/2009 al Judecătorei Sectorului 3 București — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.135

din 23 septembrie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (5)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2006 privind organizarea activității practicienilor
în insolvență**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marieta Safta	— magistrat-asistent-șef

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin **Adresa nr. 3.604 din 6 aprilie 2010, Avocatul Poporului a sesizat Curtea Constituțională, în temeiul art. 146 lit. d) teza finală din Constituție, cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2006 privind organizarea activității practicienilor în insolvență.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textul de lege criticat este neconstituțional, deoarece condițiile pe care acesta le stabilește în ceea ce privește exercitarea profesiei de practician în insolvență sunt de natură să afecteze în substanța sa dreptul la muncă. Astfel, formularea generală — „au deținut funcții”, fără a preciza în concret funcțiile respective, enumerarea limitativă a instituțiilor publice în care persoanele au deținut funcții, precum și instituirea termenului de 5 ani nu au o justificare rezonabilă și proporțională cu scopul propus de legiuitor și conduc la o imposibilitate efectivă de exercitare a dreptului la muncă. Se apreciază că „interdicția impusă persoanelor care au deținut, în ultimii 5 ani, funcții în instituțiile publice enumerate în textul legal criticat, deși aparent justificată prin protejarea părților în fața unei posibile lipse de obiectivitate a practicianului în insolvență, sau a unui posibil conflict de interese, constituie o restrângere disproporționată față de finalitatea urmărită de legiuitor”. Se mai arată că, prin modul deficitar de redactare, textul legal criticat nu corespunde exigențelor de tehnică legislativă specifice normelor juridice, întrucât nu îndeplinește cele 4 criterii de claritate, precizie, previzibilitate și predictibilitate pentru ca subiectul de drept vizat să își poată conforma conduita, astfel încât să evite consecințele nerespectării lor.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2006 privind organizarea activității practicienilor în insolvență, excepție ridicată direct de Avocatul Poporului.

La apelul nominal răspunde, pentru Avocatul Poporului, doamna Bianca Drăghici, expert pentru probleme juridice, cu delegație depusă la dosar.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, expunând, pe larg, motivele de neconstituționalitate formulate în sesizarea scrisă.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că în analiza acesteia trebuie să se pornească de la rolul practicianului în insolvență și specificul acestei profesii, care justifică stabilirea condiției prevăzute de dispozițiile legale criticate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând Adresa nr. 3.604 din 6 aprilie 2010 a Avocatului Poporului, susținerile autorului excepției, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl constituie art. 29 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2006 privind organizarea activității practicienilor în insolvență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 944 din 22 noiembrie 2006, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 254/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 507 din 30 iulie 2007.

La data sesizării Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate, textul de lege criticat avea următorul cuprins: „(5) *Profesia de practician în insolvență nu poate fi exercitată de persoane care în ultimii 5 ani au deținut funcții în cadrul direcțiilor generale ale finanțelor publice, al Curții de Conturi sau al Autorității de Valorificare a Activelor Statului din raza teritorială a curții de apel unde funcționează.*”

Ulterior sesizării, textul de lege criticat a fost modificat prin art. I pct. 17 din Legea nr. 85/2010 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 86/2006 privind organizarea activității practicienilor în insolvență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 18 mai 2010, iar, în prezent, are următorul cuprins: „(5) *Profesia de practician în insolvență nu poate fi exercitată de persoane care în ultimii 2 ani au deținut funcții în cadrul direcțiilor generale*

ale finanțelor publice, al Curții de Conturi sau al Autorității de Valorificare a Activelor Statului din raza teritorială a curții de apel unde funcționează.”

Conform jurisprudenței sale, Curtea urmează să se pronunțe asupra textului de lege criticat în noua redactare, întrucât aceasta conservă soluția legislativă criticată de autorul excepției.

În susținerea excepției se invocă dispozițiile constituționale cuprinse în art. 41 alin. (1) privind dreptul la muncă și în art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, se constată că textul de lege criticat reglementează, în deplin acord cu prevederile art. 41 din Constituție, condiții în ceea ce privește exercitarea profesiei de practician în insolvență. Curtea Constituțională a stabilit în acest sens în mod constant în jurisprudența sa faptul că libertatea alegerii profesiei, a meseriei și a locului de muncă nu este incompatibilă cu stabilirea condițiilor în care poate fi exercitată o profesie, pentru ca aceasta să corespundă naturii și finalității sale.

Curtea observă că reglementarea criticată se justifică prin necesitatea protejării părților față de posibilitatea ca un practician în insolvență aflat în ipoteza descrisă de art. 29 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2006 să fie lipsit de obiectivitate în desfășurarea activității sale, precum și a eliminării eventualului conflict de interese ce ar putea interveni având în vedere specificul activității practicianului în insolvență. Așa fiind, nu se poate reține nici încălcarea dispozițiilor art. 53 din Legea fundamentală, întrucât restrângerea exercițiului dreptului la muncă în ipoteza descrisă s-a făcut în scopul apărării drepturilor cetățenilor și respectă un just raport de proporționalitate între scopul urmărit și mijloacele folosite, fiind circumstanțiată atât temporal („în **ultimii 2 ani au deținut funcții**”), cât și teritorial (*au deținut funcții în cadrul direcțiilor generale ale finanțelor publice, al Curții de Conturi sau al Autorității de Valorificare a Activelor Statului din raza teritorială a curții de apel unde funcționează*).

Cât privește criticile referitoare la înțelesul noțiunii „funcții”, prevăzută de textul de lege criticat, se constată că acestea vizează aspecte de interpretare și aplicare a legii, care nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2006 privind organizarea activității practicienilor în insolvență, excepție ridicată direct de Avocatul Poporului.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,

Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.136

din 23 septembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, excepție ridicată de Adriana Ghincea în Dosarul nr. 10.253/94/2009 al Judecătoria Bufta — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției, considerând că autorul acesteia ridică probleme de interpretare și aplicare a textului de lege criticat la speța concretă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 1 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 10.253/94/2009, **Judecătoria Bufta — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici.** Excepția a fost ridicată de Adriana Ghincea într-o cauză civilă având ca obiect soluționarea unei plângeri contravenționale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că dispozițiile art. 22 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 188/1999 afectează dreptul la apărare deoarece nu oferă, precum art. 4 alin. (8) din Legea nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, garanția exercitării acestui drept de către persoana verificată pentru săvârșirea unei contravenții. Susține că în cauză este vorba de un „concurș de legi penale”, iar la determinarea în concret a legii aplicabile trebuie avută în vedere o metodă strictă de interpretare, prin preferarea legii speciale, respectiv Legea nr. 144/2007, care este și ulterioară Legii nr. 188/1999. Precizează că Legea nr. 144/2007 prevede obligația autorității publice de a informa persoana despre declanșarea procedurii de verificare și de a aduce la cunoștință actele și lucrările dosarului, obligație ce nu este reglementată, însă, și în Legea nr. 188/1999, cu consecința încălcării art. 31 alin. (2) din Constituție. Totodată, prin încheierea procesului-verbal de contravenție în temeiul legii generale — Legea nr. 188/1999 — este încălcată prezumția de nevinovăție, drept respectat, însă, potrivit dispozițiilor legii speciale — Legea nr. 144/2007.

Judecătoria Bufta — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, deoarece motivarea acesteia se bazează pe circumstanțele specifice litigiului dedus judecătii și ridică probleme de interpretare și aplicare a legii, atribuții ce nu intră în competența Curții Constituționale. În plus, consideră că dispozițiile de lege criticate nu au legătură cu soluționarea cauzei, astfel că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 22 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici sunt constituționale, fiind în acord cu dispozițiile invocate din Legea fundamentală.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 22 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 29 mai 2007, având următoarea redactare:

„(1) *Agenția Națională a Funcționarilor Publici are următoarele atribuții: (...)*

c) monitorizează și controlează modul de aplicare a legislației privind funcția publică și funcționarii publici în cadrul autorităților și instituțiilor publice.”

Autorul excepției de neconstituționalitate invocă prevederile constituționale ale art. 24 — *Dreptul la apărare*, art. 31 alin. (2) privind dreptul la informație și ale art. 23 alin. (11) referitoare la prezumția de nevinovăție. Prin intermediul art. 20 din Legea fundamentală, sunt invocate și art. 11 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul acesteia își motivează critica exclusiv prin prisma comparației pe care o realizează în cadrul notelor sale scrise între textul de lege supus controlului de constituționalitate și alte dispoziții cuprinse într-un alt act normativ, respectiv Legea nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate. Astfel argumentează, în realitate, nu neconstituționalitatea dispozițiilor art. 22 alin. (1) lit. c)

din Legea nr. 188/1999, ci necesitatea soluționării procesului în cursul căruia a ridicat excepția de neconstituționalitate pe baza anumitor prevederi din Legea nr. 144/2007, pe care le consideră aplicabile cazului său particular. Instanța de contencios constituțional efectuează controlul de constituționalitate prin raportare exclusiv la texte și principii constituționale, astfel cum

rezultă din prevederile art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992. Stabilirea legii aplicabile litigiului reprezintă o prerogativă a instanței de judecată investite cu soluționarea acestuia, excedând competenței Curții Constituționale, care este strict delimitată prin Constituție și prin legea sa de organizare și funcționare.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, excepție ridicată de Adriana Ghincea în Dosarul nr. 10.253/94/2009 al Judecătoriei Buftea — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.158

din 28 septembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 143¹ alin. (4) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, apreciind că în cauză se pun probleme de aplicare și interpretare a legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia nr. 251 din 25 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 564/54/2010, **Curtea de Apel Craiova — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 143¹ alin. (4) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Filiala pentru Reparații și Servicii Hidroserv Porțile de Fier” — S.A. din Drobeta-Turnu Severin într-o cauză având ca obiect drepturi bănești rezultate dintr-un contract de mandat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că textul legal criticat contravine accesului liber la o activitate economică, dar și liberei inițiative, din moment ce directorul care se consideră revocat fără justă cauză poate solicita daune-interese. Mai mult, în atare condiții, dreptul consiliului de administrație de a revoca un director este îngăduit, iar conducerea afacerilor persoanei juridice poate fi grav afectată.

Curtea de Apel Craiova — Secția comercială apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 143¹ alin. (4) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Filiala pentru Reparații și Servicii Hidroserv Porțile de Fier” — S.A. din Drobeta-Turnu Severin în Dosarul nr. 564/54/2010 al Curții de Apel Craiova — Secția comercială.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că textul legal criticat este constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 143¹ alin. (4) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare. Textul criticat are următorul cuprins:

„(4) *Directorii pot fi revocați oricând de către consiliul de administrație. În cazul în care revocarea survine fără justă cauză, directorul în cauză este îndreptățit la plata unor daune-interese.*”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 45 privind libertatea economică.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că textul legal criticat nu are legătură cu soluționarea cauzei în sensul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992. Astfel, în

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 143¹ alin. (4) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Filiala pentru Reparații și Servicii Hidroserv Porțile de Fier” — S.A. din Drobeta-Turnu Severin în Dosarul nr. 564/54/2010 al Curții de Apel Craiova — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

cauza de față se observă că reclamantul, directorul revocat, a solicitat atât daune-interese și daune morale, cât și plata veniturilor nerealizate în urma revocării sale din funcție. Or, potrivit art. 1.084 din Codul civil, daunele-interese sunt constituite atât din *damnum emergens* (pierderea suferită), cât și *lucrum cessans* (beneficiul de care a fost lipsit).

În cauza de față, astfel cum rezultă din Încheierea din data de 17 februarie 2010 a Tribunalului Mehedinți — Secția comercială și de contencios administrativ, încheiere care, ulterior, a fost modificată de instanța de recurs, a fost anulat ca netimbrat petitul acțiunii referitor la plata de daune-interese. În aceste condiții, atât timp cât daunele-interese se compun din cele două elemente sus-enunțate, înseamnă că instanța de fond a anulat ca netimbrată chiar cererea de acordare a daunelor-interese. Astfel, Curtea nu poate reține susținerea Curții de Apel Craiova — Secția comercială în sensul că, pe lângă daune-interese, s-au cerut și alte compensații bănești (plata remunerației lunare, a premiului anual și a indemnizației de concediu). De altfel, chiar reclamantul arată că aceste compensații bănești rezultă din „contractul de mandat încheiat în data de 17.07.2009”, adică reprezintă tocmai *damnum emergens*.

Obiter dictum, indiferent de modul în care a fost formulată acțiunea introductivă, instanța de fond trebuia să califice acțiunea reclamantului. Această acțiune, nefiind una de dreptul muncii, ci o cerere evaluabilă în bani, nu este scutită de taxa judiciară de timbru, din contră, se aplică prevederile art. 2 alin. (1) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, și anume taxarea la valoare a pretenției deduse judecării instanței.

În consecință, cererea cu privire la acordarea de daune-interese fiind anulată ca netimbrată, rezultă că excepția de neconstituționalitate ridicată de partea adversă, ce vizează tocmai posibilitatea instituită de legiuitor de a se acorda, în anumite condiții, daune-interese, devine lipsită de interes și relevanță, neavând legătură cu soluționarea cauzei.

Având în vedere cele de mai sus, în temeiul art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate ridicată este inadmisibilă.

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.161

din 28 septembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 141 alin. (1), art. 149 alin. (5) și art. 172 alin. (2) din Codul de procedură fiscală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Toma	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 141 alin. (1), art. 149 alin. (5) și art. 172 alin. (2) din Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Autoservice M Cășeiu” — S.R.L. din Dej în Dosarul nr. 330/219/2008 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 330/219/2008, Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 alin. (1), art. 149 alin. (5) și art. 172 alin. (2) din Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Autoservice M Cășeiu” — S.R.L. din Dej într-o cauză civilă având ca obiect o contestație la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate înlătură accesul liber la controlul judecătoresc asupra executării silite, prin demararea de către executorii fiscali a executării silite, fără încuviințarea unei instanțe de judecată și fără posibilitatea legală de a cere suspendarea provizorie a executării silite conform art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă. Se arată că emitentul titlului executoriu este unul și același cu organul de executare, fapt ce deschide calea abuzului de putere cu afectarea imediată a dreptului de proprietate. Se face o comparație între regimul juridic aplicabil unui titlu executoriu, altul decât cel fiscal, și unui act fiscal devenit executoriu.

Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este „inadmisibilă”, deoarece textele invocate nu contravin prevederilor constituționale invocate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor

două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 141 alin. (1), art. 149 alin. (5) și art. 172 alin. (2) din Codul de procedură fiscală, care au următorul conținut:

— Art. 141 alin. (1): *„Executarea silită a creanțelor fiscale se efectuează în temeiul unui titlu executoriu emis potrivit prevederilor prezentului cod de către organul de executare competent în a cărui rază teritorială își are domiciliul fiscal debitorul sau al unui înscris care, potrivit legii, constituie titlu executoriu.”;*

— Art. 149 alin. (5): *„Poprirea asupra veniturilor debitorilor persoane fizice sau persoane juridice se înființează de către organul de executare printr-o adresă care va fi trimisă prin scrisoare recomandată, cu dovadă de primire, terțului poprit, împreună cu o copie certificată de pe titlul executoriu. Totodată va fi înștiințat și debitorul despre înființarea popririi.”*

Ulterior sesizării Curții cu excepția de neconstituționalitate, textul art. 149 alin. (5) a fost modificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 54/2010 privind unele măsuri pentru combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 23 iunie 2010, păstrându-și esența și având următorul cuprins: *„(5) Poprirea asupra veniturilor debitorilor persoane fizice sau persoane juridice se înființează de către organul de executare, printr-o adresă care va fi comunicată terțului poprit, dispozițiile art. 44 cu privire la comunicarea actului administrativ fiscal aplicându-se în mod corespunzător. Totodată va fi înștiințat și debitorul despre înființarea popririi.”;*

— Art. 172 alin. (2): *„Dispozițiile privind suspendarea provizorie a executării silite prin ordonanța președințială prevăzute de art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă nu sunt aplicabile.”*

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (4) privind statul român, art. 21 alin. (3) referitor la accesul liber la justiție și ale art. 126 alin. (1) privind instanțele judecătorești. De asemenea, autorul consideră că textele de lege criticate contravin și prevederilor art. 6 paragraful 1

din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil.

Curtea constată că, prin mai multe decizii, spre exemplu, prin Decizia nr. 658 din 10 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 971 din 5 decembrie 2006, instanța constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 din Codul de procedură fiscală. Cu acel prilej, Curtea a arătat că legiuitorul a reglementat posibilitatea persoanelor interesate de a contesta orice act de executare silită, în condițiile procedurale stabilite de lege. Astfel, potrivit art. 169 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură fiscală [în prezent art. 172 alin. (1) teza întâi], „*Persoanele interesate pot face contestație împotriva oricărui act de executare efectuat cu încălcarea prevederilor prezentului cod de către organele de executare [...]*”, iar, potrivit alin. (4) al aceluiași articol, „*Contestația se introduce la instanța judecătorească competentă și se judecă în procedură de urgență*”. Nu se poate reține, astfel, încălcarea de către prevederile art. 141 alin. (1) din Codul de procedură fiscală a dispozițiilor constituționale invocate de autorul excepției. Întrucât nu au survenit elemente noi, care să determine reconsiderarea jurisprudenței în materie, considerentele și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față. Pentru aceleași considerente, Curtea constată că sunt constituționale și prevederile art. 149 alin. (5) din Codul de procedură fiscală, astfel încât, și în privința acestui text, excepția urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

În ceea ce privește pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor art. 172 alin. (2) din Codul de procedură fiscală, Curtea s-a mai pronunțat, de exemplu, prin Decizia nr. 553 din 9 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 357 din 27 mai 2009. Cu acel prilej, aceasta a statuat că „nu se poate reține că dispozițiile criticate din Codul de procedură fiscală îngăduiesc accesul liber la justiție pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor legitime, garantat de prevederile art. 21 din Constituție, ci, dimpotrivă, dau posibilitatea părții interesate de a introduce, în anumite condiții, contestație la executare și împotriva titlului executoriu”. Curtea a reținut că, la art. 136 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, legiuitorul a prevăzut că, în cazul în care debitorii nu își plătesc de bună voie obligațiile fiscale, pentru stingerea acestora organele fiscale competente vor proceda la executarea silită, iar, potrivit art. 141 alin. (1) din Codul de procedură fiscală,

„*executarea silită a creanțelor fiscale se efectuează în temeiul unui titlu executoriu emis potrivit prevederilor prezentului cod, de către organele de executare [...]*”. Totodată, conform prevederilor art. 141 alin. (2) din Codul de procedură fiscală, „*titlul de creanță devine titlu executoriu la data la care creanța fiscală este scadentă prin expirarea termenului de plată stabilit de lege sau de către organul competent [...]*”. Prin urmare, executarea silită este o etapă procedurală ulterioară stabilirii obligațiilor fiscale prin actul administrativ fiscal (titlul de creanță fiscală), act administrativ fiscal împotriva căruia debitorul (contribuabilul) poate formula contestație în temeiul art. 205 din Codul de procedură fiscală. Mai mult, în temeiul prevederilor art. 215 alin. (2) din Codul de procedură fiscală, „*instanța competentă poate suspenda executarea, dacă se depune o cauțiune de până la 20% din cuantumul sumei contestate [...]*”, ceea ce presupune că executarea silită nu mai poate avea loc. Așadar, Curtea constată că acest mijloc procedural de contestare a titlului de creanță conferă garanții suficiente în sensul efectivității dreptului de acces la justiție, astfel încât măsura procesuală prevăzută de art. 403 alin. 2 din Codul de procedură civilă ar fi de natură doar să genereze tergiversarea executării obligațiilor fiscale. În temeiul dispozițiilor art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul are deplina libertate să reglementeze prin lege norme de procedură, cu condiția ca acestea să nu fie contrare Constituției. Împrejurarea că nu se aplică dispozițiile referitoare la suspendarea provizorie a executării silită prin ordonanța președințială, prevăzute la art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă, nu are semnificația încălcării dispozițiilor art. 21 din Constituție, câtă vreme, anterior executării silită, debitorul a putut uza de toate căile legale pentru a stabili cu claritate atât suma datorată, cât și termenul de plată, sau a suspendat chiar, la instanța competentă, executarea actului administrativ fiscal, beneficiind astfel de suficiente garanții privind accesul liber la justiție. Întrucât nu au survenit elemente noi, care să determine reconsiderarea jurisprudenței în materie, considerentele și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față, fiind aplicabile, în același timp, și criticilor de neconstituționalitate aduse textului prin raportare la celelalte prevederi constituționale invocate de autorul excepției.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 141 alin. (1), art. 149 alin. (5) și art. 172 alin. (2) din Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Autoservice M Cășeu” — S.R.L. din Dej în Dosarul nr. 330/219/2008 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Toma

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.162

din 28 septembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 223/2008 privind unele măsuri de reducere a unor cheltuieli bugetare

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Toma	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 223/2008 privind unele măsuri de reducere a unor cheltuieli bugetare, excepție ridicată de Consiliul Județean Mureș și de Județul Mureș în Dosarul nr. 33/43/2010 al Curții de Apel Târgu Mureș — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 33/43/2010, Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 223/2008 privind unele măsuri de reducere a unor cheltuieli bugetare, excepție ridicată de Consiliul Județean Mureș și de Județul Mureș într-o cauză civilă având ca obiect o acțiune împotriva Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 223/2008.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că, prin reglementarea dispozițiilor de lege criticate, unitățile administrativ-teritoriale sunt lipsite de sumele defalcate din taxa pe valoare adăugată acordate deja bugetelor locale, fapt ce periclitează realizarea proiectelor finanțate din resurse locale și europene semnificative. Se consideră că investițiile și proiectele începute în anul 2008, aflate în curs de execuție și ale căror cheltuieli sunt necesare a fi achitate în anul 2009, nu pot fi continuate din cauza dispoziției de restituire a sumelor prevăzute în cuprinsul textului criticat către bugetul statului. Se arată că dispozițiile de lege invocate încalcă însuși scopul pentru care a fost adoptată Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 223/2008, respectiv „asigurarea cu prioritate a sumelor destinate finanțării proiectelor de infrastructură și a cofinanțării proiectelor finanțate din fonduri europene”.

Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este întemeiată, întrucât

dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor art. 11 alin. (2), 115 și 120 din Constituție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 223 din 30 decembrie 2008 privind unele măsuri de reducere a unor cheltuieli bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899 din 31 decembrie 2008, având următorul cuprins: „*Art. 4. — (1) Sumele defalcate din taxa pe valoarea adăugată acordate în anul 2008 prin hotărâri ale Guvernului bugetelor locale pentru acoperirea unor cheltuieli curente și de capital rămase neutilizate la finele anului se restituie la bugetul de stat.*

(2) Regularizarea cu bugetul de stat a sumelor prevăzute la alin. (1) se realizează până la data de 8 ianuarie 2009.”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 11 alin. (2) privind dreptul internațional și intern, art. 115 alin. (4) referitor la delegarea legislativă, art. 120 alin. (1) privind principiile de bază ale administrației publice locale și art. 148 alin. (2) referitor la integrarea în Uniunea Europeană. De asemenea, autorul excepției invocă încălcarea art. 3 pct. 1 privind conceptul de autonomie locală, art. 4 pct. 6 privind întinderea autonomiei locale și art. 9 pct. 1, 2, 4, 6 și 7 referitoare la resursele financiare ale autorităților administrației publice locale din Carta europeană a autonomiei locale.

Curtea constată că, referitor la constituționalitatea dispozițiilor de lege criticate, s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 573 din 4 mai 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 21 iunie 2010. Cu acel prilej, Curtea a statuat că, astfel cum reiese și din preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 223/2008, la adoptarea actului au fost avute în vedere presiunile și riscurile determinate de evoluțiile economice interne și externe, necesitatea susținerii creșterii economice și reducerii inflației, precum și asigurarea cu prioritate a sumelor destinate finanțării proiectelor de infrastructură și a cofinanțării proiectelor finanțate din fonduri europene și a contribuției României la bugetul comunitar. Pentru evitarea acestor riscuri a fost necesară adoptarea unei politici de restrângere a cheltuielilor bugetare. Întrucât dispozițiile de lege criticate vizează interesul general public și constituie situații

de urgență și extraordinare, a căror reglementare nu poate fi amânată, acestea au fost adoptate în deplină concordanță cu prevederile art. 115 alin. (4) din Constituție.

Referitor la pretinsa încălcare a prevederilor art. 120 alin. (1) din Constituție, precum și a dispozițiilor art. 4 pct. 6 și art. 9 pct. 1 și 4 din Carta europeană a autonomiei locale, Curtea reține că autonomia publică locală, astfel cum este definită prin legea specială, respectiv Legea administrației publice locale nr. 215/2001, în cuprinsul art. 3, constă în dreptul și capacitatea efectivă a autorităților administrației publice locale de a soluționa și de a gestiona, în numele și în interesul colectivităților locale pe care le reprezintă, treburile publice, în condițiile legii. Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa, de exemplu, prin Decizia nr. 154 din 30 martie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 25 mai 2004, că principiul autonomiei locale „nu presupune totala independență și competența exclusivă a autorităților publice din unitățile administrativ-teritoriale, ci acestea sunt obligate să se supună reglementărilor legale general valabile pe întreg teritoriul țării și dispozițiilor legale adoptate pentru protejarea intereselor naționale”.

De asemenea, art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 223/2008 se află într-o deplină concordanță și cu prevederile art. 137 alin. (1) din Constituție, referitor la formarea,

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 223/2008 privind unele măsuri de reducere a unor cheltuieli bugetare, excepție ridicată de Consiliul Județean Mureș și de Județul Mureș în Dosarul nr. 33/43/2010 al Curții de Apel Târgu Mureș — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Toma

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.165

din 28 septembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Toma	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. în Dosarul nr. 16.545/299/2009 al Judecătoriei Sectorului 1 București — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 9 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 16.545/299/2009, **Judecătoria Sectorului 1 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. într-o cauză civilă având ca obiect o contestație la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece, pe de o parte, caracterul suspensiv de executare al contestației la executare ar fi trebuit să opereze de drept, iar, pe de altă parte, se condiționează soluționarea cererii de suspendare de depunerea unei cauțiuni.

Judecătoria Sectorului 1 București — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut: *„Până la soluționarea contestației la executare sau a altei cereri privind executarea silită, instanța competentă poate suspenda executarea, dacă se depune o*

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. în Dosarul nr. 16.545/299/2009 al Judecătoriei Sectorului 1 București — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

cauțiune în cuantumul fixat de instanță, în afară de cazul în care legea dispune altfel.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (1) și (2) referitor la accesul liber la justiție și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. De asemenea, autorul consideră că textele de lege criticate contravin și prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil.

Curtea constată că, prin mai multe decizii, spre exemplu, prin Decizia nr. 902 din 5 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 23 ianuarie 2007, a statuat că instituirea obligației de plată a cauțiunii ca o condiție a suspendării executării are o dublă finalitate, și anume, pe de o parte, aceea de a constitui o garanție pentru creditor, în ceea ce privește acoperirea eventualelor daune suferite ca urmare a întârzierii executării silită, prin efectul suspendării acesteia, și, pe de altă parte, de a preveni și limita eventualele abuzuri în valorificarea unui atare drept de către debitorii rău-platnici. Întrucât plata cauțiunii nu constituie o condiție de admisibilitate a contestației la executare, ci exclusiv pentru a putea solicita suspendarea executării silită, instituirea acestei obligații nu poate fi calificată ca o modalitate de a împiedica accesul liber la justiție.

De asemenea, prin Decizia nr. 365 din 17 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 346 din 22 mai 2007, Curtea a statuat că procedura contestației la executare asigură garanții suficiente de ocrotire a accesului liber la justiție tuturor părților implicate în proces, prin însuși faptul că le oferă posibilitatea de a contesta executarea și de a solicita suspendarea acesteia.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluțiile deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, fiind aplicabile, în același timp, și criticilor de neconstituționalitate aduse textului prin raportare la dispozițiile art. 53 din Constituție.

Magistrat-asistent,
Cristina Toma

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.168

din 30 septembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 74 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 74 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Gheorghe Bulat în Dosarul nr. 26.235/245/2009 al Judecătoriei Iași — Secția penală.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 5 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 26.235/245/2009, **Judecătoria Iași — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 74 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal.**

Excepția a fost ridicată de Gheorghe Bulat cu ocazia soluționării contestației împotriva unei încheieri a judecătorului delegat cu executarea pedepselor privative de libertate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 74 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 încalcă egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție și dreptul la apărare, întrucât condamnatul nu este asistat de apărător la judecarea plângerii.

Judecătoria Iași — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale

Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor din Legea fundamentală invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 74 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 627 din 20 iulie 2006, care au următorul cuprins: „(2) *Persoana condamnată este ascultată la locul de deținere, în mod obligatoriu, la judecarea plângerii.*”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi, ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 24 referitoare la dreptul la apărare și ale art. 124 privind înfăptuirea justiției.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 74 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional, prin raportare la aceleași prevederi din Constituție invocate și în prezenta cauză și față de critici similare. În acest sens este, de exemplu, Decizia nr. 461 din 20 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 320 din 17 mai 2010, prin care Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate, pentru motivele acolo arătate.

Întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 74 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Gheorghe Bulat în Dosarul nr. 26.235/245/2009 al Judecătorei Iași — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 447332